

KälarneNytt

En tidning för Kälarnebygden

årgång 7 nr 3
maj 2011

Minnen från Kälarne

Jag började småskolan 1939 i en lokal som var inhyrd i Fällströms charkuteri-affär mitt i samhället. Den nya skolan var under uppbyggnad mitt emot och den skulle ta emot elever t.o.m. klass sex, som då var folkskoleform. Vår fröken hette Ella och var gift med Fridolf Westman.

När vi efter två år kom i ”storskolan” fick vi en manlig lärare, Erik Persson. Han, var dalmas och pratade ett helt annat språk än vad vi var vana vid. En dag skulle vi lära oss något om Skåne och jag hade väl hört någon skåning prata också och var väl därav ointresserad och satt tydligen och tittade ut genom fönstret när han (dalmasen) säger:

- Vad sa jag Erik?

Jag hann inte formulera något lämpligt svar förrän han säger:

- Ja då säger jag väl det en gång till. Skåne är Sveriges Kooooornbod.

Jag begrep ju ingenting.

Han upprepar sitt : ”Koooooornbod.

Vad sa jag?”

Jag hade ju aldrig hört det ordet förut, än mindre förstått vad det innebar. Men jag förstod rätt snabbt att jag måste säga något, så jag drog i väg med

”Koooooornbod” jag också.

Det var inte bra. Han tog det som om jag härmade honom, men jag visste ju inte vad det var, och han drämde pekpinnen i katedern. Pinnen gick av på tre ställen och jag fick laga den på slöjden.

Åren gick och jag försökte mig på att bli lärd efter incidenten med pekpinnen och började på Samrealskolan i Bräcke. Men det gick inte så lysande. Som tretton-åring, att först gå två kilometer till järnvägsstationen för att åka med en rälsbuss klockan sju på morgon till Bräcke och sedan hem klockan sju efter att ha försökt inpränta tyska prepositioner, durch, für, gegen, ohne, um samt försöka förstå vinklarna i trigonometrin blev mig övermäktigt. Körde i tyska och matte. Började därför på sommaren som springpojke hos diversehandlare KM Westberg, tel. nr 5. Året var 1946.

Lönen var 25 kr i mån och på det drogs det 2 kr i skatt, en skattesats som dagens moderater skulle jubla åt. Efter ett år fördubblades lönen (något för dagens löneförhandlare att tänka på) till 50 kr per mån. Avancerade till biträde med några minnen därifrån. Jag minns en kund, Oscar Karlsson i Roback eller Valtersvägen. Han var banvakt, kom

Kostnaderna för papper och tryckning av detta nummer sponsras av
AKSEL LYDÉN och hans mormor GUNILLA.

och handlade mat till familjen för en vecka och avslutade med att köpa en karamellstrut för en krona.

Man fick då riva av en rätt stor bit papper från rullen i pappersstället för att göra struten som sedan fylldes med blandade karameller.

När man skulle på dans på lördag samlades vi några ungdomar på Linds kafé vid 20-tiden och fikade. Två tjejer jobbade där, det var "Vigge Lisa" och "Skucku Stina", de var väl från dessa byar eftersom vi hade de smeknamnen på dem. Dansen avverkades oftast på Centrum i Hammarstrand vintertid och

på Trätjordsbacken sommartid, alltid med taxi, som ofta var en sjusitsig "Volvosugga". Danslåtarna på den tiden var bl.a. MONA LISA, CÉST SI BON, LA VIE EN ROSE och STARDUST. Jag flyttade från Kälarne 1956 och bor sedan 1980 i Brunflo. Besöker hembygden höst och vår för att titta till familjegraven i Västanede, där mina föräldrar Alfrida och Helmer Larsson finns. Gör vid de besöken även en tur genom samhället för att ev. få se något bekant ansikte.

Erik Larsson

Födelsedagskalas i Hällesjö

Monica Ljungberg vid sitt fina kakbord

Söndagen den 8 juni, det var dagen då sommaren kom, hade alla församlingsbor som under året fyller 65, 70, 75, 80, 85, 90 och alla år därutöver inbjudits tillsammans med make eller annan medföljande till ett stort födelsedagskalas.

Det började i kyrkan, där prästen Lenart Raswill filosoferade över bibelns ord om den gode herden, eller i överförd betydelse: Vad kännetecknar den gode ledaren av idag?

Marie Källström sjöng sin egen fina sommarvisa som postludium innan kalaset i församlingshemmet tog vid. Där bjöd Berit Backlund och Sune Kvist på musikunderhållning och allsång tills stämningen var riktigt hög.

Monica Ljungberg hade dukat det stora kaffebordet med massor av egenhändigt bakade kakor, bullar och tårtor, allt mycket läckert.

100 födelsedagsbarn hade fått inbjudan. 32 personer, inklusive medföljande, hade hörsammat den. Det här kalaset var början på en ny tradition i församlingen, så rådet till dig som tillhör Hällesjö-Håsjö församling är:

Missa inte tillfället när det blir din tur, för det här var en riktigt fin sommarfest!

Runa Westman

Tekla Lundin (1897-1987) lärarinna i väglöst land

Underlaget till denna artikel är en intervju som gjordes med Tekla Lundin av hennes brorson Sten Elgelid 1975. Kassetbanden har därefter transkriberats av Margareta Olsson Östersund, systerdotter till Teklas make, Tycko Lundin. Margareta har välvilligt ställt materialet till mitt förfogande. Intervjun i sin helhet (34 sidor) finns även på Föreningsarkivet i Jämtlands län.

Många Kälarnebor kommer säkert ihåg den generösa och spontana berätterskan Tekla Lundin. Några av hennes forna elever finns nog än i dag kvar här på bygden. Teklas far, banvakten Petter Johan Johannesson, var smålänning. Han kom till Kälarne som rallare 1885. Med sig hade han sin trolovade, Marta Helena Karlsdotter från Göljahult i Småland. De vigdes i Håsjö prästgård annandag jul 1885.

Deras första bostad blev banvaktstugan vid Mansjön. Där föddes också första barnet, dottern Selma. Efter ett par år i Mansjön flyttade familjen till en annan banvaktstuga, Kälbo i Kälarne. Tekla Gustava Elisabet, som föddes 20 juni 1897, blev den sjätte och sista i barnskaran.

Under tiden i Mansjön började den tidigare så skötsamme banvakten Petter allt oftare dricka brännvin tillsammans med sina rallarkamrater. Efter en särskilt bedrövlig julhelg bestämde sig hustrun för att ta ut en fribiljett och åka tillbaka till Småland. Detta besked fick mannen att lova bot och bättring. Därmed blev det en avgörande förändring i familjelivet. Petter smakade aldrig mer en droppe sprit och han började nu också gå på baptisternas möten. Han gick så småningom in i församlingen och blev strängt religiös. Nästan för sträng, enligt

Tekla, som växte upp i den miljön. Modern däremot, omtalas som en djupt religiös person. Hon lämnade aldrig svenska kyrkan.

Många pastorer och församlingsmedlemmar var inbjudna till hemmet, som alltid var öppet för dem. Alla var dock inte lika välkomna. En gång kom Lapp-Ante, en av Petters gamla rallarkompisar på besök. Han ville in och ha supgille som förr, men blev nu nekad. Även modern sa ifrån. Då tog besökaren upp sitt skjutvapen och sköt ett skott genom fönstret. Men fadern svarade med samma mynt. Han tog sin revolver, gick ut och sköt ett skott i luften och skrämde bort Lapp-Ante. När Petter en tid senare var ute och åkte på sin hjuling efter banan hade den gamle kompisen lagt sig i försåt och skulle "ta" honom. Han hoppade fram och sparkade ner Petter på spåret. Men denne fann sig snabbt, tog sig upp på benen, ryckte bort pikstören från lillhjulet på hjulingen och "drämde te" åt Lapp-Ante så han flög utför slänten. Far var aldrig rädd, säger Tekla. En annan sak han hade med sig som försvarsvapen när han var ute på uppdrag var blypiskan. Den bestod av ett hårt skaft som gick ut i kraftigt läder och längst fram så var det blyklumpar.

Alla barnen blev döpta, men när Tekla föddes motsatte sig fadern detta, som

baptist. När så mannen var ute på en inspektionsresa passade frun på att ordna ett fint barndop. Hon inbjöd sin vigselpräst, pastor Wedholm med fru, till kalaset. Pastorn fick till och med ett glas vin till maten. Detta vinglas, familjens enda, som var vackert utsirat med blommor och fåglar, tog Tekla med sig och gav bort som gåva till systemen Selma, när hon besökte henne i Amerika.

- Fars lön som banvakt var 50-51 kronor i månaden. Det var inte så mycket att försörja en stor familj på. Men mor, som kom från en stor bondgård, fick varje höst massor med frukt och grönsaker med tåget därifrån, berättar Tekla.

Det var så mycket äpplen att man inte kunde konsumera allt själva och då skickades barnen ut i gårdarna för att sälja. Det gick ganska bra och så småningom började de också sälja hemkokta karameller som de bar i en hämtare. De sålde även på järnvägsstationen och på tågen. Ibland vinkade stinsen iväg tåget innan de var färdiga med affärerna, och det kunde få upp en ganska hård fart innan barnen hoppade av. Det var ofta mörkt på kvällarna innan Tekla gick hem efter avslutad försäljning. Värst var det att gå över kolbryggan, där det stod vagnar fränkopplade. Ibland stod det "LIK" på någon vagn. En död hade väl skickats hem från lasarettet. Då blev hon så rädd att hon nästan snavade över rälsen, men när hon såg fars lykta titta fram borta i vägkorsningen blev hon glad. Han brukade möta henne där.

När Teklas far slutade sitt arbete som banvakt köpte han huset på andra sidan järnvägen. Det var där som Tekla och Tycko bodde efter pensioneringen. Huset totalförstördes senare vid en tragisk

eldsvåda.

Pengarna som Tekla förtjänade på frukt- och godisförsäljningen, nära 2000 kronor, kom väl till pass då hon senare utbildade sig vid Östersunds småskoleseminarium. Då behövde hon inte låna mer än 1000 kronor. Hon började seminariet 1923. Det var ganska hård konkurrens om platserna till den tvååriga utbildningen. Av 160 sökande antogs 45 elever efter tentamina. Tekla var en i det fåtal som togs in utan att ens ha avlagt realexamen. Det rådde stor arbetslöshet bland lärare när hon var klar med utbildningen, så hon fick lov att återvända till Kälarne.

När hon varit hemma i fyra dagar fick hon erbjudande om föreståndarinneplatsen på ålderdomshemmet. Hon svarade mycket tvekan, men fick snart veta att hon fått tjänsten i alla fall. Hon berättar om hur hon organiserade arbetet på hemmet:

"Det var 17 pensionärer, tre kor i lagårn och en jungfru som var 17 år. Det var skurgolv överallt och plåtkaminer te och elda... det fanns fyra lungsjuka och två kräftpatienter och så hade vi gubbsalen med de här roliga gubbarna SahlénsPelle, FinnGubben och Backström... och så hade jag en patient som var lam. Vatten skulle bäras och ved skulle bäras in och det var mycket arbete. Sjukavdelningen skulle ha särskild kost, vi kunde inte blanda dom. Frida Holmberg fick diska efter lungpatienterna och jag delade upp gubbarna. Backström han bar ved och vatten och FinnGubben han hjälpte ju till med lite sysslor han också och SahlénsPelle han gick på posten och så hade jag en tant från Håsjö som hette Ulla. Hon blev min högra hand."

Men Tekla hade sökt tjänst på Stensjö-Tjärnarnas mindre folkskola, en av de allra sista ambulerande skolorna. En dag fick hon meddelande om att hon fått tjänsten och att platsen skulle tillträdas i augusti 1927.

Färden till Stensjö blev dramatisk. Hon anlände med buss till Ljungå, där några Stensjöbor med hästen Frank väntade. Efter hästen hade de fäst ett par ”hässjeroer”, där hennes packning surrades fast. Hon hade en korg där hon lagt ner lite sänglinne, någon mattstump, gardiner och lite kläder. Hon hade också en matlåda som hon handlat hos Fällströms samt en kartlåda och en del skolmateriel. De kom iväg från Ljungå vid tvåtiden på eftermiddagen.

Färden gick genom skogen, över sten och moras. När de kom upp till Valletjärn tippade släpplasset och Tekla, som gick nära, slungades ner mot tjärnen. Lasset, liksom Tekla, hjälptes snart upp och färden fortsatte. Hon hade ganska ont efter slaget när hon gick vidare, bärande på fotogenkannan, ryggsäcken och ett spisbrödpaket.

Så kom de fram till Bergmyren. Där halkade hästen i närheten av en kallkälla och sjönk ner på halva buken. Karlarna spände genast ifrån lasset så hästen blev fri, men den låg kvar helt stilla tills männen hade huggit spänger som de stack ner på båda sidor om buken, så att hästen inte skulle sjunka ännu djupare. Sedan gjorde de en kavelbro av smågranar och tallar framför honom. Det tog flera timmar, men till sist fick de loss hästen och ledde den över till andra sidan av myren.

Vandringen fortsatte, men hästen var nu mycket skrämmd, så vid varje ”hålja” eller

där stenarna tog emot vägrade han att gå.

När klockan var nära nio på kvällen nådde de Stensjö och Tekla var vid det laget mycket trött. Då sa karlarna: ”Det är tre kilometer kvar till skolan än!” De vilade en stund innan de fortsatte, men vid tiotiden var de äntligen framme i Kråkstensjö, där skolan var belägen.

- Där, på gården befann sig ett taxeringssällskap, och bland dem fanns Tycko, min blivande man. Han såg mig, men jag såg inte honom då. Det här var 1927. Först 1942 gifte vi oss. Då förstår ni hur många år det tog innan det verkligen blev nånting utav det. Men glad är jag att vi fann varann till slut, berättar hon.

Det var fint på gården och fru Röstlund som bodde där bjöd på kaffe och sockerkaka innan Tekla fick se skolsalen. Där fanns en öppenspis och åtta skolbänkar, alla olika, ty lagen sade att varje familj skulle tillverka skolbänk själv till sina barn.

Teklas bostad var en liten vindskammare, dit hon kom på knarrande golvtilljor. Där fanns en liten kokspis, en nersutten turistsäng, en vit byrå, ett litet skrivbord, en stol och en lavoar. En fönsterruta var utslagen och ersatt med en pappskiva. Men Tekla var glad. Det såg inbjudande ut. Socknen hade köpt möblemanget som fanns där.

Nästa morgon började skolan. Där var åtta elever, fördelade på sex klasser. Barnen hade nu haft lång tid på sig att glömma sina kunskaper. De hade haft lov sedan förra julen, ty skolan var ju ambulerande. Men de återupptog studierna snabbt.

Efter en tid fick hon bud om att skolinspektören skulle komma nästa dag.

Tekla var inte orolig. Hon hade ”preparerat så gott hon kunde”. Problemet var bara hur de skulle få mat till inspektören och följeslagaren. Men Röstlund, hyresvärden, han gick och la ut näten. Frun bakade en sockerkaka och Tekla gjorde sandbakelser och plockade lite hallon. Röstlund kom hem från sjön och ropade: ”Lärlarinna! Se hen vad jag har fått! En tvåkilos öring!” Nypärer hade dom, så nu var det bara för inspektören att komma.

När inspektören anlände, klädd i grå kostym och eskorterad av faktor Nilsson, var han mycket stolt, ty han hade fått skjuta en hare alldeles själv på vägen dit. När så inspektören satte sig på bron och vilade kom en av Teklas elever fram och tittade förundrad på mannens skosulor av rågummi. Så lade gossen händerna på ryggen och sa: ”Men vad är det du har epune fått? E re ta fläsksvålen du ha epune skon? Jag har aldrig sett tocke dan förut int.”

Så blev det då dags för inspektion. Tekla hade geografilektion om Jämtland, men inspektören övertog lektionen själv sedan han upptäckt att en elev inte hade särskilt stora kunskaper i ämnet. Eleven svarade dessbättre rätt på frågan om vilken stad som ligger nära Storsjön. En flicka skulle under den påföljande historielektionen berätta om stenåldersbostäderna, som hon beskrev på följande vis: ”Dom bestog av nå ronne hydder, som var försedd med en lång, ronn gång.” Varför då? undrade inspektören. Jo, om fienden kom så skulle dom busse hunnan på dom, sa jäntan. Då skrattade inspektören och sade: ”Här möter man urmänniskan, som hon är, osminkad.” Efter att man avnjutit middagen återvän-

de den belätne inspektören med sin nyskjutna hare till civilisationen. Han berättade senare för läraren i Ansjö skola att detta var det trevligaste skolbesök han varit med om. Med den fina öringen, stekt i smör, med råskalad potatis. Och efterrätten med hallon och grädde. Det var mat det!

Tekla blev kvar åtta år i Stensjön. Ibland var det fester i byn med kams och kesfil och lekar på gården. Efter kvällsmjölknigen blev det dans. Men då kunde inte Tekla vara med. Hon hade ju aldrig fått lov att dansa i sin stränga hemmiljö, så hon skyllde på att hon måste hem och sköta skolan. Morgonen efter kunde hon ännu höra vacker musik från festplatsen på andra sidan sjön.

På övriga evenemang i byn, som bröllop och begravningar, var Tekla alltid med. Det var sed i byn att man vände sig till lärarinnan när det behövdes hjälp och hon hade ju en hel del erfarenheter med sig, även i sjukvård, efter tiden på ålderdomshemmet.

Till jul hade hon examen i Stensjö. På vårterminen ambulerade skolan över till Öraåttjärn. Dit är det över en mil på andra sidan Ljungå. Då var det bara att packa sina saker och ta med dem till nästa vindsrum. I Öraåttjärn fick hon 21 elever i sex klasser. Det var en mer öppen bygd där och barnen hade redan haft mer kontakt med omvärlden. Eleverna kom från Mon, Elnäs, Stor- och Lill-Tivsjön och Skallarna. Det var stor sammanhållning där, säger hon. Frälsningsarmén och missionare från olika håll kom dit och höll andaktsstunder. Ungdomar samlades till lekaftnar, 20-30 kunde komma. De ordnade knytkalas och stannade kvar över natten, för de

kunde ju inte åka hem i mörkret när de bara hade skidspår att färdas i. Flera av skolbarnen hade sin matsäck i kontar och var inhyrda i de tre gårdarna i byn under skolveckorna. Men det gick bra, säger Tekla.

Skolinspektionen förlöpte något annorlunda i Öraåttjärn än i Stensjö. Prosten Rönnlund var också med och herrarna upptäckte en hel del skavanker på skolan. Där var kallt, rutorna nedisade, fönsterfodren var så murkna att de kunde sticka fingrarna genom dem. Det var en stor spricka vid tröskeln. Vid plåtkaminen var det så hett att de som satt närmast kunde stekas, medan de andra satt och frös. Men elevernas kunskaper var berömvärda även där. En liten pojke kunde galant räkna upp och peka ut alla Norrlands floder på kartan. Likaså kunde barnen allt om Gustav II Adolf. Inspektörens kommentar var: ”Det är roligt att höra att ni har blivit bibringade kunskap på rätt sätt!” Så avslutades inspektionen med att skolklassen och fröken sjöng ”Vårt land” i stämmor. Inspektören var tydligen mycket imponerad, ty han gick in till frun i huset och tackade för att de hade varit så snälla mot lärarinnan.

Även i denna by var Tekla flitigt anlitad i både glädje och sorg. ”Åtta år var jag i skogen”, säger hon. ”Men så fick jag äntligen plats i Ljungå, och det var där som det verkligen blev att Tycko och jag kom att träffas på riktigt. I sju år tjänade han för Rakel innan det blev giftermål”.

Lärlivet var inte alltid en dans på rosor, inte ens för Tekla. En gång fick hon en elev som hade extra svårt med inläringen. Av en släkting till pojken fick hon höra att gossen ifråga aldrig tog upp

en läxbok. Han fick heller aldrig någon hjälp i hemmet. Tekla erbjöd honom därför att stanna kvar i skolan ibland så att hon skulle kunna hjälpa honom, särskilt med matematiken.

Då tittade han på henne med sina rådjursögon. Det var en så smärtfylld blick att Tekla aldrig glömde den. Så sa han: ”Hur kan du vara så otäck mot mej du, jag som har gjort så mytje kårer åt deg?” Han brukade nämligen snickra kårer som hon skulle tända i spisen med. Pojken slutade skolan utan att ha fått någon specialundervisning i matematik. Men Tekla var inte den som glömde sina vänner. När gossen blev inkallad till militärtjänst så stickade hon ett par vantar av hemullgarn och så skrev hon så här på en liten lapp till honom: ”Till tack för alla värmande kårer som du gav åt mig under skoltiden i Stensjö. Nu har jag stickat ett par värmande vantar åt dig som du får under din inkallelsetid.

Din gamla fröken Tekla”

Runa Westman

Ungdomsbild av Tekla

Traskäringarna

"Traskäringarna" Ingrid Andersson, Stina Rolén och Helen Knutsson med gubbarna Sven Rolén och Eskil Knutsson vid syträffens fikastund. Jenny Hakola saknas.

Dockmyr är enda platsen utanför Kälarne kommun delar ut i brevlådorna. Därför känns det angeläget att besöka byn för att höra vad som händer och sker. På gamla Konsum träffar jag ett glatt sällskap som just har sin sista träff före vårens avslutningsfest som ska hållas på "Narat" i Rotsjö. Gruppen, som kallar sig "Traskäringarna", består av Helen Knutsson, Stina Rolén, Jenny Hakola och Ingrid Andersson. Två herrar finns också med vid sammankomsterna, Eskil Knutsson som kaffekokare och Sven Rolén som kaffedrickare. Eskil beskriver damernas verksamhet på följande sätt:

"Dom far till Gnarp och köper tyger. Så kommer dom hem och klipper sönder dom. Sen syr dom ihop tygbitarna."

Alstren är dock synnerligen mångskiftande. De har bl.a. tillverkat kuddfodral, dukar och överkast i lappteknik. Draperier har sytts till Gastsjöns Bygdegård. Vårens produkter kommer att säljas på marknaden i Gastsjön i juli. En del använder de förstås som gåvor till släkt och vänner.

Idén att starta en cirkel fick de vid en textilutställning i Sollefteå för sex år sedan. De har också tittat på andra sygrupper samt studerat böcker och gått kurser i ämnet.

Det märks tydligt att deras verksamhet har en stor social uppgift. De pratar, skrattar eller talar om allvarliga ting hela tiden. Varje år far de på en resa tillsammans. Då görs de flesta tyginköpen.

- Men annars köper vi tyger varhelst vi ramlar på dem, säger de.

Gruppen har även litterära intressen.

De samlas ytterligare en gång i veckan till en bokcirkel. Norrländska författare har de läst mycket av, liksom ett flertal av Arto Paasilinnas böcker. Därför var det ganska naturligt att läsa en bok i samma smått vansinniga stil, Jonas Jonassons "Hundraåringen som klev ut genom fönstret och försvann", som var deras senaste bok.

Under fikapausen berättar de om sin by. Dockmyr var ett blomstrande samhälle i slutet av 1800-talet. Allt gods som skulle åt Stugunhållet lastades av tågen där. En stor speditiönsfirma skötte vidaretransporterna med 10-20 hästar. Det fanns ett gästgiveri i byn och ett café, där kaffet kostade 10 öre koppen. Affären var belägen nedanför banan. Senare fanns två andra affärer i byn, Jönssons och Konsum, liksom post och skola. Föreningshuset, som byggdes av IOGT, är numera rivet. Torvbrytningen på Docksmyran började tidigt. Torven revs och buntades för eget bruk och till försäljning. Nio gårdar hade sammanlagt ett 40-tal kor.

Dockmyr är i likhet med de flesta orterna häromkring en krympande by. I dag bor här 14 personer.

Men berättarglädjen lever och lapptäckena är vackra.

Runa Westman

Mina tankar om Laura Trenter

Författarinnan Laura Trenter omgiven av skolflickorna Hedvig Amrén, Michelle Sving, Ida-Maria Hannersjö, Lovisa Edbom Jonsson, Ida Haranes och Fredrika Ferm

I april hade vi författarbesök av Laura Trenter. Jag tyckte att det var kul. Jag har läst två av hennes böcker och jag tyckte om båda. De heter Snögrottan och Pappa polis. Pappa polis är så spännande att man inte kan sluta läsa.

I de flesta böcker som Laura Trenter har skrivit är det först en hemsk händelse. Sedan kommer känslan efter vad som har hänt, i alla fall i Snögrottan och Pappa polis.

Laura Trenter är född i Stockholm år 1961. Så nu är hon 50 år. Hon växte upp bland deckarskrivande föräldrar och hennes man hette Olle. Nu är de skilda. Men deras barn heter Kalle och Krillan.

Skrivet av Ida-Maria årskurs 4 på Kälarne skola

Reducerad verksamhet på Hälsocentralen i Kälarne 20/6 -17/7

- ◆ Under denna period kommer det att finnas en distriktssköterska tillgänglig i Kälarne på tfn 166 60. **Mottagningen är öppen mån-fred 8.00-14.00**
- ◆ För akuta sjukdomsfall finns läkare i Bräcke som bokas via DSK i Kälarne

Kom ihåg att förnya dina recept i god tid !!!

*Sommarhälsningar från
Din Hälsocentral*

Rapport från Sörbygden

I Sörbygden finns ett gäng kreativa människor som jobbar ideellt för sin bygd och för Tossengård, bygdegården. Det är en imponerande mängd aktiviteter som kan nämnas. Under en stor del av året anordnas de populära matdagarna, där man under trevliga former kan inta lördagsmiddagen. Pubkvällar hålls med jämna mellanrum och de varvas med tjejmiddagar och gubbträffar.

Närmast på planeringen står sommarcafé, traditionellt midsommarfirande med kams och i juli hemvändardagar med auktion. Läger man därtill att ansvaret för bensinmacken vilar på bygdegårdsföreningen, samt uthyrningen av stugor, så förstår man att fritiden är fylld av jobb. Filmkvällar, musikcaféer och informationsträffar förekommer också. Tisdagsträffarna ger aktivitet för både hjärna och händer, kanske det även kläcks nya idéer om allt man vill göra.

Min sista fråga är: "Hur ser ni på framtiden?"

Snabbt kommer svaret, unisont: "Vi jobbar vidare, så länge vi orkar!" Och jag är alldeles säker på att med den gnista som finns i det glada gänget så är framtiden säkrad.

Var lugn för det! Jag är mer än imponerad.

För övrigt fångar grannen Sten öring - så stor, så stor. Canadagässen förbereder häckningen, tranornas lockrop i vårkvällsskymningen hörs ibland. Naturen sjuder av liv i ljuvlig försommarvärme. Och snart ska päran i jola.

Själv blev jag förra helgen bjuden på vårkonserten Caprice i tonhallen i Sundsvall, och är fortfarande "hög" av all sångarglädje och vårlåtarna. Trevlig sommar önskar jag er alla!

Elisabeth i Örsviken.

Kära läsare!

Var vänlig lämna inte in avlagda kläder till Ansjö bygdegård!

Rena och användbara kläder lämnas med fördel till Kupan.

Resten till avfallskärlet.

Styrelsen för Ansjö bygdegårdsförening

VIKARIE SÖKES

Till föräldrakooperativet Lek & Bus.

Vi behöver Dig, ung som gammal, som vill arbeta med barn.
Skicka ansökan till: Lek & Bus, Västanede 221, 840 64 Kälarne
eller e-post till Michael Löfgren: michael.lofgren@poles.se
tel 070-6665674 eller 0696-40301

Gastsjöns Bygdegårdsförening

Föreningen "föddes" den 10 december 1954. Bertil Engdahl hade dessförinnan skrivit till SCA för att få bidrag till en samlingslokal i byn. SCA skänkte då en barack som Gastsjöborna fick hämta vid Gammelbodarna. Kontakt togs med Bygdegårdarnas Riksförbund och det beslöts att lokalen skulle kallas Gastsjöns Bygdegård och den nybildade föreningen skulle få namnet Gastsjöns Bygdegårdsförening. Huset har renoverats ett par gånger genom åren och många medlemmar har arbetat ideellt med det.

Många olika aktiviteter har förekommit, bl.a. offentliga danser, symöten, kurser av olika slag, gudstjänster, lucia- och julfester, innebandy, surströmmingsskivor, medlemsfester och privata tillställningar.

Flera bröllopfester har också hållits i Bygdegården.

1994 anordnades trivselbingo på prov. Den verksamheten slog väl ut och lever än i dag. Cirka 20 bingokvällar arrangeras varje år och dessa är idag föreningens viktigaste inkomstkälla. Övriga aktiviteter är filmaftnar, musik-kaféer, teaterföreställningar och berättaraftnar.

Någon kamsfest har vi däremot aldrig haft i byn, men den 9 juli i sommar ska det bli av. Förutom kams kommer vi att ha kaffe, hamburgare och korv. För barnen blir det dessutom ansiktsmålning och fiskdamm. Sist men inte minst, ett tiotal knallar har lovat att komma.

Vi kommer att ha folk som hjälper till med parkeringen. Så hoppas vi att vädergudarna är med oss och att besökarna ska strömma till.

Sigbritt Eriksson

Kära företagare och privatpersoner i Kälarne!

Här i Kälarne har vi ett badhus som används flitigt av barn och ungdomar från trakten. Den enda nackdelen är att badhuset just nu enbart kan erbjuda en vattenfylld bassäng, och det finns inte resurser för att köpa in lekmateriel. Vi tycker det är viktigt att barnen får möjlighet att skaffa sig vattenvana och lära sig simma i tidig ålder, och vi tror att ett ökat utbud av aktiviteter skulle göra att fler barn och ungdomar ville utnyttja badhuset.

Därför ber vi dig som företagare eller privatperson om ett bidrag till traktens barn och ungdomar. Alla medel vi samlar in kommer oavkortat att gå till lekmateriel och sportutrustning till Kälarnes badhus.

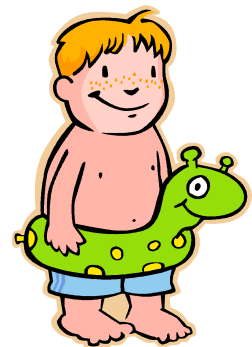
Bidrag sätts in på Kälarnebygdens ekonomiska förenings Bankgirokonto 5404-9606 och märks med "Badhuset".

Alla som bidrar kommer om de vill att presenteras med namn på väl synlig plats i badhuset.

Tack för ditt stöd!

Vänliga hälsningar

Kälarnebygdens ekonomiska förening genom Jenny Nilsson

VÄVSTOL, 120 cm vävbredd

Säljes p.g.a. sjukdom. Pris 1500 kr.

Telefon 073-8155313

På gång

Kalendern är en sammanställning av de uppgifter vi fått från resp. arrangör.

Kyrkan Hällesjö kyrka Sön 29/5 11.00 Gudstjänst Tis 31/5 19.00 Västanede förs.hem Vårcafé med köerna Sön 2/6 9.00 Gökotta vid Håsjö gamla kyrka Mån 6/6 18.00 Nationaldagsfirande Hällesjö kyrka Håsjö nya kyrka: Mån 4/7 Sommarkväll med Viomarie Ons 6/7 Orgelkonsert med elever Sön 10/7 Jubileumsgudstjänst med konfirmander	Sörbygden Midsommarfirande vid Tossengård 24/6 Hembygdsdag 18/7 Kvällsauktion 18/7 Byfest 23/7 Sommarcafé vid Tossengård 4-30/7 Gastsjöns Bygdegård Lör 9/7 11.00-15.00 Kamsfest och Marknad Knallar, lotteri, fiskdamm och ansiktsmålning Hällesjö: 6 juni Åbrobackens café öppet från kl 11	Väster-Övsjö Bygdegård 5,7,8,9, 10 juli kl 19.00 Promenadteater Vecka 28 och 29 kl 11-15 Konstcafé 11/7 kl 18.00 Vernissage 14/7 kl 19.00 Allsång med melodikryss 21/7 kl 19.00 Quiz, frågesport Upplysningar och bokningar 070-3568740 073-0280163 Biosalongen Kälarne Teatergruppen Vavivill: 3 och 4 juni kl 19.00 "Inte alla tjuvar kommer för att stjäla"
--	---	--

Hallå!

Nu går du kanske miste om de arrangemang som kunde ha gratisannonserats här!

KälarneNytt kan Du också läsa på www.kalarnenytt.se

Nästa nr av KälarneNytt, nr 3 utkommer den 19/8

Manusstopp: 8/8

Redaktör: Runa Westman, 0696-40516, eller 070-3491209,

e-post runwes@telia.com

Annonser och Sponsring: Michael Löfgren, 070-6665674 eller 0696-40301 (hem), e-post michael.lofgren@poles.se

Medlemsinfo Kälarnebygdens kooperativa förening:

Genom att vara medlem stöder Du föreningens ambitioner att verka för en positiv utveckling för Kälarnebygdens invånare, företag och föreningar. För att bli medlem betalar Du/Ni en engångsinsats och en årlig medlemsavgift.

Medlemsavgifter 2011:

	Enskild	Förening	Företag
Insats (engångs-)	50	100	500
Årlig medlemsavgift	50	100	200

Bankgiro, 5404-9606